

EXERCITUM IMPERIUM ROMANUM

Nomen: FREYJA FOLCSDAÚHTAR

Status: SERVA (*Humiliores*)

Natio/tribus: Frisian

Civitas: Finnsburh

Dies natales: 11.6.257 CE

Fortuna: Gemini

Dei: Nerthus, Deae Matronae, Hecate, Isis, Venus

Initiatio: Nerthus, Isis

Pietas:

Vis	10
Dexteritio	11
Intellego	13
Habitus	12

ADVANTAGES & DISADVANTAGES

Fabulously beautiful	Empathy
Seiðr (2)	Light sleeper
Social stigma (property)	Intolerance (Franks)
Poverty (poor)	Enemy (Caelestinus)
Semi-Literacy	Imaginative
Proud	

QUIRKS

Loves cats
Talks to animals
Uncomfortable in the city
Very affectionate
Vocally pagan
Wants to learn to read

ARMATURA

<i>Scuta</i>	10
<i>Spatha</i>	11
<i>Pugio</i>	11
Brawling	10

ARTES SERVILI

Animal handling	14
Carousing	11
Cooking	13
Dancing	11
First aid	13
Herbalist	13
Make-up	14
Needlecraft	10
Poisons	11
Riding	11
Rituals and ceremonies	12
Sacrifice	11
Savoir-faire	14
Sex appeal	13/19
Swimming	10
Survival	11
Theology (Germanic)	13
Veterinary	11

OCCULTA

Alchemy	12
Enchant	14
<i>Eros</i>	12
Hex	14

LINGUA

Frisian*	13
Latin	12
Frankish	10

Freyja Folcsdaúhter Scylding

FRIISIMAAN KULTAINEN IMPI

”...Saliensa suppeasta valopiiristä miehet lähtivät vain rohkeutensa turvin käymän vihamielisen maailman ja pimeyden perillisten kanssa epätasaväkistä kamppailua, joka heille kaikille, niin kuninkaille kuin sankareille, oli päättyvä tappioon.” (J. R. R. Tolkien, *Monsters and the Critics*)

”Perimätieto kertoo, että joihinkin taistelurivistöihin, jotka jo olivat väistymässä ja pahoin horjuvat, naiset ovat palauttaneet järjestyksen väsymättömillä rukouksillaan ja paljastamalla rintansa sekä viittaamalla lähestyvään sotavangin asemaan, jota he vaimojensa vuoksi pelkäävät paljon ankarammin kuin itsensä takia, jopa siihen määrin, että sellaiset yhteiskunnat, joilta vaaditaan panttivankien joukossa myös ylhäissukuisia neitoja, saadaan siten tehokkaammin täyttämään velvoituksensa.”

”Valtameren saarella on koskematon metsikkö ja siinä pyhitetyt vaunut, jotka on peitetty vaatteella. Niihin on vain papin lupa koskea. Tämä havaitsee jumalattaren läsnäolon pyhäkössä ja seuraa häntä suuresti kunnioittaen, kun hän ajaa vaunuissaan lehmien vetämänä.” (Tacitus, Germania)

SCYLDING

Scyld Scefing, Kilpi Lyhteenpoika, ajautui lapsena Friisimaan rantaan pienessä ruuhessa, olkilyhde pieluksenaan. Hän oli hämmästyttävän kaunis, tummatukkainen poika. Löydettyään hän alkoi laulaa tuntemattomalla kielellä laulua joka karkotti pelon kaikkien niiden sydämeistä jotka hänen äänensä kuulivat. Mereltä tavattu löytölapsi perusti friisien kuningashuoneen ja vaali sen suuruutta, kunnes elämänsä lopussa hän lähti veneellään takaisin tuntemattomille vesille.

Joka kevät Kilpi Lyhteenpoika saapuu punaiseen verkaan puettuna vetten takaa, herättää eroottisessa kevätuhrissa pohjolan luonnon, kypsytää sadon ja matkaa jälleen mailleen vuodenkierron päättyessä syksyyn. Kilpi Lyhteenpojan voi houkutella hereille vain hänen jumalatar-siskonsa. Heistä syntyy **Beow** (”Ohra”). Scyld Scefing ei ole pelkästään ohraa ja olutta tuottava jumala, vaan myös jumalallisen innoituksen, laulun ja runouden haltija. Syksyllä Scyldin valta päättyy. Hänestä tulee **Olkikuningas**, jonka riitissä poltetaan pellolla kuninkaaksi kruunattu punottu miesnukke, jolla on olkilyhde pään sijalla.

Friisit valitsevat kuninkaansa jalosukuisuuden, päällikkönsä sotaisen kunnan perusteella. Kuninkailta ei ole määräämätöntä eikä rajatonta valtaa, ja päälliköiden johtoasema perustuu enemmän esimerkkiin kuin käskyvaltaan. Jaloimmaksi suvuiksi friisit laskevat **Scyldingit**, jotka polveutuvat Scyld Scefingistä.

Vanha **Folcwalda** valittiin vanhimpainkäräjillä friisien kansankuninkaaksi ankarana aikana. Merenvoimat olivat vihastuneet. Saksilaiset merirosvot verottivat kauppaa. Tulvavallit sortuivat korotuksista huolimatta koko rannikolla ja armoton Pohjanmeri tunkeutui isien vanhoille viljelyksille. Siihen loppui turpeenkeruu ja suolakauppa. Kansa muutti Isselmeerin (*Lacus Flavo*) itäpuolelle ja rakensi itselleen uudet satamapaikat. Folcwalda nai keihäsdaanien sukuun kuuluvan papittaren **Achan**, joka synnytti hänelle siunatut kaksoiset: **Finnin** ja **Freyan**, Scyldingein huoneen perijät. Lasten synnyttyä Folcwalda solmi uudet sopimukset alamaailman jumalattaren **Nerthuksen**, merenjumalan **Njordin** ja **Reinintyttärien** kanssa jotta kansa jatkossa kasvaisi ja menestyisi rauhassa.

Rauhaa tuli useampi vuosi perättäin. Rautapaitaiset frankit, friisien julmat hätyyttäjät, olivat saaneet tietää roomalaisten vieneen rajajoukkonsa kaukaiseen itään, jolloin frankit kokosivat oitis sotavoimansa ja alkoivat sotia roomalaisia vastaan heidän omassa maassaan. Frankkien ja roomalaisten taistellessa keskenään Friisimaassa vallitsi rauha; härät vetivät auraa, hevoset tekivät varsoja ja friisien kauppapurret veivät taas turvetta, suolaa, turkiksia, väriaineita, liinakangasta ja rautaa Britanniaan, Thuleen ja Galliaan.

Finn ja Freyja kasvoivat yhdessä samoin leikein ja lauluin. Ei voinut heitä erottaa toisistaan, ei silloinkaan kun Freyjan olisi pitänyt opetella kehräämään huoneen muiden tyttöjen kanssa, ja Finnin kokea ansoja ja harjoitella puumiekalla. He tekivät kaiken yhdessä, ratsastivat kilpaa isänsä hevosilla ja painivat Scyldingein simasalin oljilla. Sanotaan, ettei ketään toista miestä Freyja koskaan rakastanut yhtä paljon kuin kultatukkaista veljeään. Freyja tiesi, mitä juoruavat ämmät kertoivat kaivolla Scyldingein perillisistä. Kukaan ei kuitenkaan hänen syntyperänsä tähden tohtinut kieltää Freyjalta kilpineidon iloja. Hän halusi oppia käyttämään kalpaa ja ratsastamaan kuin heimon miehet.

PAPITAR

Freyjan äidistä Achasta loisti mahti ja rikkaus. Hän oli kultaakehräävien Reinintyttärien papitar ja friisein kuningatar, punamekkoinen, kultakäädyin somistautunut, pronssikierteet paksujen käsivarsien peittona. Achan vihreät silmät säteilivät ankaraa voimaa. Niin monta kertaa Freyja oli kaivannut häneltä myötätuntoa, läheisyyttä ja hellyyttä. Mutta Acha oli papitar ja tuomari joka jakoi oikeutta vanhempainkäräjillä, hän oli kansan ja salaperäisten Reinintyttärien suojelija. Ei häneltä omille tyttärilleen liennyt aikaa. Sen saivat hoitaa muut, kuten hänen kasvattiäitinsä **Gullveig**, käärmesauvainen.

Kun Freyja oli neljäntoista vanha, vanha Gullveig otti hänet mukaansa asumaan Isselmeerin saaren suureen hiiteen. Siellä Freyja otti vihkimysmenoissa vastaan riimuloitsut ja hänen niskaansa hakattiin sinivärillä Jumalattaren merkki. Monet pitkät vuodet hän eli Gullveigin johtamassa naisten yhteisössä erossa

perheestään. Gullveig opetti hänelle pyhän tanssin ja loveen lankeamisen, kasvien nimet ja niiden salat, voimalliset loitsut. Freyja peseytyi Jumalattarelle omistetussa lähteessä ja sai nähdä tämän vaskiset vaunut. Jumalatar Nerthus on villin maan jumalatar; maan jumalattarista pelottavin. Rooman puolella rajaa kansa kiittää meren ja maan hedelmällisyyden antajana hänen lauhkeampaa tytärtään *Nehalenniaa*, sirojalkaista.

Saatuuan kolme vihkimystä maan jumalattarille - Nerthukselle ja *Kolmelle Äidille* - Freyja sain luvan palata kotiinsa. Kaksi vuotta oli vierähtänyt siitä kun hän oli viimeksi nähnyt sukuaan. Paluu tapahtui Kevätuhrin aikaan jolloin friisien kansa vietti yhteisiä menoja naapurinsa keihäsdaanien kanssa. Sinä iltana Freyja tanssi seppelpäisinä muiden tyttöjen kanssa Kevään tanssin ja saattoi daanien maasta saapuneen punaiseksi maalatun *Ingunar-Frey*n papin pyhälle pellolle, jossa tämä yhtyi Achaan heimon vanhimpien ja muiden papitarten katsellessa. Yhdessä sisartensa kanssa Freyja tanssi Jumalattaren kanssa ja antoi maalle kasvuvoimaa ja elämää. Gullveig kohotti veitsen ja viilsi auki uhrin kaulan. Pulppuava tumma veri syöksyi sykähdellen uhriltarille.

Siunattu voima tuli Freyjaan. Hän tanssi kivialttarin ympärillä rumpujen yllyttävän kiihkon piiskaamana pronssitorvien soinnin kutsuessa mahteja kokoon. Orin tulvivan veren voima levittäytyi vaimeina jysähdyksinä yli uhrikukkulan ja edelleen kautta koko saaren antamaan elinvoimaa pelloille, eläimille ja ihmisille. Vanhassa saarnilehdossa hän näki myös veljensä ensimmäistä kertaa niin pitkään aikaan. Hän tanssi Freyjan rinnalla kukkia hiuksissaan ja naamari kasvoillaan. Freyja tunsu että tanssijan täytyi olla Finn, eikä sittenkään Finn. Kaksosjumala Ingunar-Frey oli ottanut hänen ruumiinsa haltuunsa. Jumalatar lauloi Freyjan vieressä, siunattu voima valtasi hänen aistinsa. Kun he syleilivät tanssin pyörteissä, Freyja tunsu pistelyn sisuksissaan, Finnin ote oli kuin salamanisku. Rumpujen ääni ja naisten laulu tuli enää kuin kaukaisen sumuverhon takaa. Lopulta hän oli vaipunut maahan Jumalattarena ja Jumala oli laskenut siemenensä siunattuun maaperään. Uhri oli täyttynyt. Auringon lasketuakin he olivat maanneet keskellä pyhää peltoa, eivät kuolevaisina vaan kuolemattomina.

Päivän koitettua, lopetettuaan aamupuuronsa, Freyja törmäsi salin ovella häntä varttuneempaan poikaan, jolla oli komea pronssihelottu vyö, rautainen miekka ja kirjottu paita. Pojan ilkikurinen virne ärsytti Freyjaa suuresti. Hän ahdisteli Freyjaa koko päivän tympeillä sutkauksillaan ja loukkaavilla vihjailuillaan Kevätuhrin tapahtumista. Mies oli keihäsdaanien ruhtinaanpoika **Osric**, joka oli rakastunut Freyjaan ja suunnattoman mustasukkaisena tarkkaillut tätä. Freyja ei tiennyt, että Folcwalda oli jo luvannut tyttärensä Osricille morsiameksi vanhan liiton vahvistamiseksi.

Poika jatkoi Freyjan ahdistelemista hänen arkisissa askareissaankin. Osricin loukkaavat sanat saivat Freyjan sekä häpeämään että tulistumaan. Poika suorastaan

nautti nähdessään Freyjan menettävän malttinsa. Poika alkoi käyttäytyä kuin hän ja Freyja olisivat jo vihitty pari, ja eräänä päivänä daanien yhä viiptyssä Folcwaldan vieraana hän julkeasti talutti Freyjan saarnimetsään ja ryhtyi kähäpöimään. Freyja uskoi että Osric aikoi ottaa hänet väkisin, raapi pojan kasvoja ja kamppaili itsensä irti. Hän pakeni ajattelematta metsien halki Gullveigin saareen ja siellä lopulta manasi pojan päälle kaikki manalan kauheet. Ajattelemattomuuttaan Freyja kirosi Osricin niin että tämä kuolisi nuorena ja vailla jälkeläisiä. Mutta vala tai kirous, niin vannottu, ei jää koskaan toteutumatta.

Kylässä Freyjan katoamista kummeksuttiin kovin. Osric, jota rakkaus Freyjaan yhä vaivasi, otti kaiken syyn omille niskoilleen. Hän myönsi itse käyttäytyneensä huonosti ja aiheuttaneensa Freyjan paon, mutta tapahtumista saarnilehdossa hän ei maininnut sanallakaan. Häistä ei tietenkään tullut mitään. Osricin vakuutteluista ja Folcwaldan lepyttelyistä huolimatta keihäsdaanit loukkaantuivat kovin ja lähti pois palatakseen takaisin omille maille. Eivätkä he auttaneet friisejä enää tulevassa sodassa, joka alkoi heti samana kesänä. Nukkuessaan Gullveigin talossa Isselmerin hiidessä hän näki kaiken ennalta: Verenkarvouden, mätänevät ruumiit, frankkien kourissa sodanjumala *Teiwazin* taikamiekat jotka olivat kuin seisovaa vettä.

Folcwalda kävi noutamassa tyttärensä takaisin kotiin. Hän oli aluksi vihainen ja pettynyt, mutta lauhui sitten ja myönsi itse tehneensä virheen luvatta Freyjan morsiameksi kysymättä ja kertomatta. Syy sukujen väliseen vihaan daanien ja friisien välillä oli yksin hänen. Folcwalda pani toivonsa Nerthukseen. Mutta Nerthus on armoton ja rakkaudeton äiti joka on sekä lastensa synnyttäjä että tappaja: Meren, maan ja alamaailman jumalatar. Hänen oikuistaan on kiinni, hukuttavatko suuret aallot Alankomaat vai tarjoaako meri viljaansa perheiden syötäväksi.

Ja niin kävi että meri söi maan ja susi auringon. Polttaen ja hävittäen työntyivät saksilaisrosvot ja jokifrankit Alankomaihin. Folcwaldan salit poltettiin maan tasalle, ja friisit olivat jälleen koditonta kansaa. Kuningas käski tietäjien arpoa heimon keskuudesta yhden vapaasyntyisen, joka annettaisiin lepytysuhrina Nerthukselle. Arvassa näkyi Folcwaldan oma nimi. Hän käski tietäjiä heittämään arvat uudelleen, mutta kuninkaan nimi tuli esille toisen ja kolmannen kerran. Silloin hän katsoi, että tämä oli jumalten tahto, ja alkoi valmistautua lepytykseen.

Folcwaldan täytyi järjestää lastensa ja kansansa olot parhaimman mukaan. Juuri täysi-ikäiseksi tullut Finn Folcwalding huudettiin isänsä jälkeen friisien kansankuninkaaksi. Isä näytti hänet meridaanien ruhtinaanäyttären Hildeburhin kanssa, joka oli tätä kahta vuotta vanhempi. Freyja luvattiin uudestaan rauhanpantiksi Osricille, jotta riidat saataisiin sovittua ja keihäsdaanit taistelisivat vasiten friisien puolella. Päätöstä ei voinut enää vastustaa. Sitten vanha kuningas

luopui omaisuudestaan poikansa hyväksi ja seurasi Gullveigia Nerthus-jumalattaren kauheaan hiiteen.

Tästä ajasta Freyja ei puhu. Sillä tätä muistaessaan hän on maistanut suolarakeen, hieronut käsissään merilevää ja seisonut jälleen kasvot kyynelten turvottamana Isselmeerin turpeisella, viimeisellä rannalla.

RAUHANPANTTI

*”Folcwaldan tytär kantoi oluttuoppeja
sotijalojen iloksi kullekin vuorollaan.
Kuulin miesten kutsuvan neitoa
nimellä Freyja, kun hän tarjosi
nastakoristeista pikaria. Hänet on kihlattu
Æðelwaldin pojalle, kultakääty impi
komealle Osricile; niin on säätänyt
Friisimaan herra. Nuorikon avulla
hän aikoo lopettaa viisaasti sovitellen
sukujen väliset verikostot ja vainot.
Kultatukan kupeet kantoivat hedelmää,
haltiakaunis perillinen siunasi taloa.
Mutta hyväkään morsian ei aina riitä;
kun ruhtinas kaatuu, kostava keihäs
ei levänne pitkään.”*

Finn Folcwalding perusti uudet salinsa kukkulalle hyvän satamapaikan juurelle. Hänen mukaansa se sai nimekseen Finnsburh. Freyja odotti lannistuneena, milloin Osric tulisi vaatimaan hänet vaimokseen.

Sen jälkeen kun hän oli ensimmäisen kerran torjunut Osricin lähentelyt oli tarina friisimaan tavoittamattomasta kultaneitsyestä levinnyt ympäri Pohjanmeren. Vainojen vaiettua moni miehenpuoli oli pannut merkille, että Scyldingein tyttärestä oli kasvanut vastustamattoman kaunis ja ihana impi; jokainen tahtoi hunajanvaalean Freyjan omakseen. Minne Freyja nyt menikin, joutui hän heti kosijoiden ja puhemiesten vaivaannuttavaan seuraan. Häntä eivät himoinneet vain oman kylän pojat vaan myös vieraitten kansojen urhot. **Theudobert** rantafrankkien herra ja **Bedwyr** britonien ruhtinas, saksien **Adalwulf** ja hetwarein **Herebeald** kävivät kaikki kosioretkellä Finnsburhissa, jota Acha, Hildeburh ja Freyja emännöivät.

Uljas nuori Finn Folcwalding jakoi auliisti isältään perimiä rengasaarteita saadakseen mahdollisimman monta uljasta soturia saliaan puolustamaan. Runonlaulajatkkin ylistivät hänen hoviaan. Folcwaldan uhri näytti kääntäneen onnen; friisit menestyvät kaikissa toimissaan. Sotijalat istuivat aina Finnsburhin salissa pitkin iltaa ja Freyja tarjoili heille olutta kuvitetuista astioista. Syysuhrin aikaan saapuivat vieraaksi daanitkin, joita johti juonikas vanha soturi **Hnaef**. Kaikki päälliköt katsoivat kateellisena kun ikionnellinen Osric sai taluttaa vastentahtoisen Freyjan valapikarin ääreen.

Vihollisuudet kaikkien kansojen välillä sovittiin ja liitot vahvistettiin uudelleen. Häistä tuli suurenmoiset ja niissä annettiin paljon lahjoja. Jokainen soturi halusi

antaa paremman vaikutelman kuin toinen. Theudobert, rantafrankkein herra, ylitti kaikki muut. Hän toi Finnille häiden kunniaksi kuninkaallisia antimia, sillä hän halusi häissäkin tehdä vaikutuksen himoitsemaansa Freyjaan. Kolme kertaa hunajakutrinen Folcwaldantytär oli antanut hänelle rukkaset ja sitä Theudobert ei voinut unohtaa. Sokeana himosta Freyjaan hän harkitsematta lahjoi Finnsburhin isäntää rengasaartein, antaen pois sukunsa kalleuksia, vaikka mieluiten hän olisi iskenyt rengaskoristeisen miekan suoraan nuoren Osricin sydämeen. Palattuaan kotiinsa Reinille katumus valtasi Theudobertin mielen ja hän kolmasti kirosi Freyjan kauneutta ja antoi levittää tarinaa, että Freyja oli todellisuudessa katala, ahne noita.

Vuosi vaihtui ja vilja kasvoi kohisten lössimailla. Rauhanpanttina Freyja joutui muuttamaan pohjoiseen keihäsdanien luokse. Hän uskoi oppivansa ajan myötä rakastamaan Osricia, joka yhä suhtautui häneen intohimoisen palvovasti. Seuraavana vuonna Freyja synnytti Osricile pojan. Luettuaan lapsen enteet Freyja kauhistui ja muisti langettamansa kirouksen; synkkä epäilyksen varjo laskeutui hänen mieleensä. Tuo varjo tummensi myös hänen suhdettaan Osriciin, vaikka hänen elämänsä keihäsdanein hovissa ei muuten ollut raskasta. Freyjalla oli vaatteita ja pronssiarteita kahmaloin, orjiakin tusina. Silti aina välillä hänen mieleensä tulvahtivat onnelliset muistikuvat lapsuudesta, yhteiset villit ratsastusretket veljensä rinnalla...

Talvella, kun Freyja oli jo toipunut raskaudesta, hän ja Osric päättivät lähteä etelään roomalaisten maille Noviomaguksen suurille markkinoille. Freyja halusi myös päästä tapaamaan Gullveigia ja pyytämään neuvoa kirouksen kumoamisessa. Mukaansa he ottivat joukon friisiläisiä saattomiehiä sekä muutamia valiosotureita Osricin omaa huonekuntaa ja taittoivat taivalta hevosten vetämässä reessä; pieni poika nukkui lampaantaljoihin käärittynä heidän välissään. Sattumalta matkan aikana he törmäsivät Theudobertin frankkeihin. Frankkiylimykset olivat metsästävässä harvinaista valkoista peuraa, joka asui Ardennien metsissä.

Rantafrankkien päällikkö peitti salakavalasti aikeensa käydessään yhdessä leiriin friisien kera. Hän teeskenteli kestiystävyyttä ja antoi oluthaarikan kiertää Osricin miesten keskuudessa. Samalla hän katseli synkin tuumin tuttua rengaskoristeista miekkaa Osricin vyöllä. Sen Finn oli antanut edelleen lahjaksi sisarensa miehelle, mutta se oli Theudobertin oma perintökalleus. Eräs vanha frankkilainen keihäsmies joka yhä muisti kaiken vanhoista verileikeistä näki sen myös ja alkoi olutta saatuaan haastella raivoa rinnassaan. Hän halusi koetella nuorukaisten luontoa ja lietsoi sotakiikkaa:

*”Tunnetko, ystäväni, tuon miekan,
kalliin kalvan, jota taattosi kanto
kypärä päässään viimeistä kertaa
taistelun tantereelle, kun friisi hänet kaatoi?
Adalbert kuoli, sankarit sortuivat,
ja väkevät Scyldingit saivat haltuunsa*

*teurastuskentän. Ja nyt edessäsi kulkee
murhamiesten poika verityöstä mahtailien,
varusteillaan pöyhkeillen; hän kantaa aarretta,
joka oikeuden mukaan kuuluisi sinulle!”*

Yhtä uudestaan hän yllytti katkerana muistelemaan menneitä, kunnes eräs Freyjan saattomiehistä sai miekan pureman ja jäi hurmeisena joenrantaan maksettuaan hengellään isiensä teoista. Sitten rikottiin ylhäisten valat puolin ja toisin. Osricissa kuohahti tappava viha; rakkaus puolisoonkin alkoi viiletä apeuden alhossa. Hän veti esiin Theudobergin Finnille antaman rengasmiekan ja sivalsi keihäsmiehen kuoliaaksi. Vaan frankit olivat jo tarttuneet astaloihinsa ja kävivät saattomiesten kimppuun voimalla, armoa antamatta. Vaikka friiseillä ja daaneilla oli hyvät varusteet, olivat frankit lukuisampia, ja pian lensi leppä vuolaasti Reininsuulla. Theudoberg löi kuoliaaksi Osricin ja väänsi tämän kalvenneesta kädestä miekkansa Ringilin takaisin. Saattajat surmattiin yksin tein, pieni poika murskattiin rantakallioon, mutta Freyjan rantafrankit ottivat vangiksi ja veivät muassaan etelään.

Matkalla Freyjan kauniit kasvot vääristyivät tuskasta ja hän lauloi Theudobertin päälle sellaisen kirouksen, ettei tämä koskaan tulisi saamaan itselleen jälkeläisiä ja hänen sukunsa sammuisi hänen mukanaan. Theudobert ei halunnut pitää vaaleaa noitanaista itsellään, vaan uusien kirousten pelottamana möi hänet lopulta orjaksi roomalaisille 15 000 denaarin hinnasta. Näin nurjan kohtalon tuotti Friisimaan kultaiselle immelle hänen turmiota tuottava kauneutensa, jota kukaan ei voinut vastustaa.

JALKAVAIMO

Freyjan matkan pää oli **Bondobrikan** villa jossain kaukana sisämaassa, lähellä vuoria. Matka sinne kesti lukemattomia päiviä. Hän ei ollut koskaan nähnyt mitään sen kaltaista. Huolellisesti hoidetut viiniköynnökset peittivät kaikkia kukkuloita. Tasaisin välimatkoin oli valkeaksi kalkittuja kivisiä vartiotorneja. Itse villan päärakennus oli suurenmoisempi kuin kaikkien kuninkaiden hallit yhteensä laskettuna. Tämä oli siis tarunomainen Romanian! Freyja oli lapsena kuullut monta tarinaa hampaattomilta ukoilta jotka olivat nuorina palvelleet Rooman asejoukoissa. Moni oli ennen myynyt itsensä ja miekkansa orjaniäksi jumalisen *caesarin* palvelukseen ja tullut rikkaana miehenä takaisin. Kuinka rikas itse caesarin täytyi olla, sitä Freyja ei pystynyt edes kuvittelemaan...

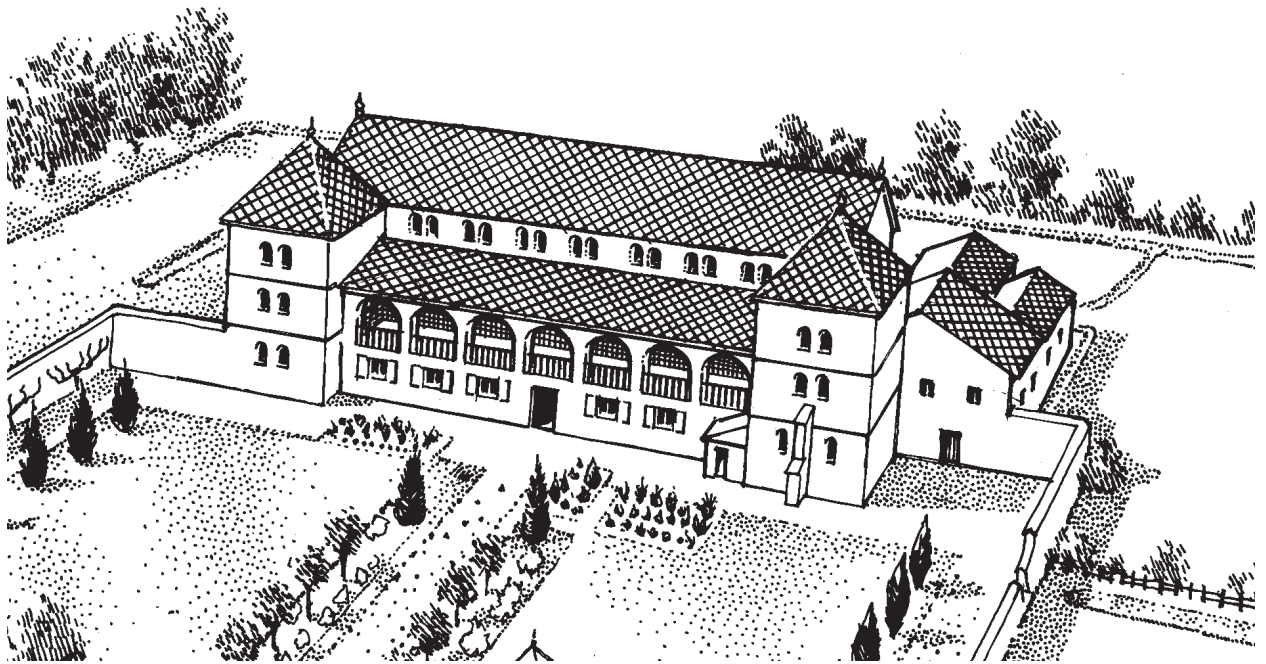
Mutta vaikka Bondobrikan villa oli vanha ja vauras, se ei ollut onnen tyyssija. Kartano oli synkkä ja iloton paikka. Siellä ei simahaarikka kiertänyt remuisissa pidoissa, ei taruntietäjä helkyttänyt harppua. Kartanon isäntä oli vanha ja riettaannäköinen itära mies, **Flavius Caelestinus**. Hän oli suunnattoman saita eikä ostanut koskaan mitään ylimääräistä, ja vanhan villan lukuisat sivurakennukset olivat häthätää ja halvalla korjattuja. Flavius Caelestinus oli menettänyt toisen silmänsä sodassa ja hänen kasvonsa olivat kreikkalaisen tulen

polttamat. Hänen länkisäärensä kärsivät kihdistä ja hänen hampaansa sojottivat suussa kuin huonosti hakatut halot. Hengityksen haju toi mieleen helteellä kusevan tamman. Rumempaa olentoa ei liene maa päällään kantanut! Caelestinus oli kuitenkin pohjattoman rietas mies, vaikka hänellä ei onneksi kai heppi enää heilunutkaan: Hän oli keräilijä.

Kartanon kauhea isäntä käytti määrättömiä omaisuuksia omiin aistinautintoihinsa. Kartanon kellarissa lepäsi miljoonien arvoinen viinikokoelma, josta hän oli kuitenkin liian saita nauttimaan. Hänen pitoastiastonsa oli raskasta kuvioitua hopeaa, mutta hänen luonaan kävi vieraita aniharvion. Ja hänen hehkeät jalkavaimonsa hän oli ostanut kovalla käteisellä maailman kaikilta neljältä kolkalta ja heitä hän piteli mustasukkaisesti kuin eläviä patsaita, vaikkei juuri kyennyt lihan iloja kokemaan. Freyja sai kunnian tehdä hänen kokoelmastaan täydellisen.

Caelestinuksen muut jalkavaimot **Numidia, Maia, India** ja **Caledonia** olivat kaikki huomattavan kauniita naisia, vartaloltaan sopusuhtaisia ja siropiirteisiä. Caledonia oli heistä vanhin, punatukkainen pikti Britannian saarelta. Hän oli oikeastaan villan todellisen emännän, Caelestinuksen vaimon **Magna Faustinan** oma palvelijatar. Faustina oli vanha ja suunnattoman lihava nainen, joka harvoin kykeni nousemaan lepovuoteeltaan. Hän ei koskaan näyttänyt turpeita ja öljyisiä kasvojaan alakerrassa. Tuskin hän olisi kyennyt laskeutumaan edes portaita. Sairaus oli vienyt surkean rouvan hiuksistakin leijonanosan. Caledonia vei rouvalleen päivittäiset ateriat, auttoi tätä peseytymään ja huolehti hänen muista tarpeistaan.

Santelipuuntuoksuinen ja sahraminpehmeä India oli Caelestinuksen kokoelman suosikki. Pienellä Maialla oli tuoksuöljyllä voidellut kurittomat mustat kutrit ja hänen huolellisesti auringolta varjeltu hipiänsä oli valkea kuin lumi. Numidia oli tytöistä voimakkain. Hänen ihonsa oli kuin paahtunut eebenpuu ja muotonsa joka suhteessa täyteläinen. Caelestinuksen jalkavaimot ottivat nuoren Freyjan vastaan ystävällisesti. Olivathan hekin orjia ja vankina yhdessä samassa kultaisessa häkissä. Heidän elämänsä ei ollut suinkaan kurjaa, ainakaan verrattuna tavallisiin orjiin: He saivat isännältään kauniita vaatteita ja koruja, he söivät hyvin ja elivät sellaisessa yltäkylläisyydessä joka hapanpuuroon ja kalaan tottuneesta Freyjasta oli lähes käsittämätöntä. Silti hän ei jättänyt pakenemisen mahdollisuutta mielestään. Riskit olivat kuitenkin suuret. Jos orja tappoi isäntänsä, lain mukaan kaikki talon orjat tuli tappaa. Jokaista porttia vartioivat Caelestinuksen omat sotilaat. Kaikkein uhkaavin vaara oli kuitenkin Caelestinuksen mykkä miespalvelija ja *majordomus* **Andros**. Hän oli tumma, huimaavan pitkä ja laiha mies, jolla oli tummat salamoivat silmät ja ahavoitunut suu. Talossa kerrottiin, että hän ja Caelestinus olivat vanhoja sotilastovereita. Caelestinukseen verrattuna Andros näytti kuitenkin iättömältä ja tämän tapa liikkua äänettömästi talossa aiheutti kylmänväreitä kaikkien niskaan.

Viinitarhat

Puutarha, Isiksen ja Venuksen pyhättö

Tilanhoitajan asunto

Tallit

Vartiotupa

